

Arrest

nr. 130 292 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 november 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie - en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 januari 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende een huwelijksdossier met een Belgische vrouw in bij de gemeente van Antwerpen.

Op 20 april 2010 weigerde de gemeente om het huwelijk te voltrekken na een negatief advies van het parket op 19 april 2010.

Op 22 maart 2010 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 15 oktober 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 2 december 2010 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving genomen.

Op 13 april 2011 diende verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 23 november 2011 werd de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.04.2011 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene zou gaan huwen met mevrouw IAHA (nationaliteit: Ghana - R.R. xxx), een verblijfsgerechtigde vreemdelinge waarmee hij samenwoont, vormt geen buitengewone omstandigheid daar de huwelijksvoltrekking geweigerd werd door de dienstdoende ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen op datum van 20.04.2010. Deze baseerde zich hiervoor op het Burgerlijk Wetboek met name art 167, 1ste lid, en op het advies van de procureur. Volgend commentaar van de desbetreffende ambtenaar dient hierbij opgemerkt te worden: "Uit het onderzoek blijkt dat uw huwelijk met niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen de partners, maar op het verwerven van een verblijfsvergunning.

Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep, doch dit beroep werd bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 17.10.2011 ongegrond verklaard.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Voorts toont betrokkene niet aan dat er EU-familieleden van hem in België wonen, zodoende kan dit element evenmin een buitengewone omstandigheid vormen waarom het voor betrokkene onmogelijk zou zijn om een aanvraag tot verblijfmachtiging in zijn land van herkomst in te dienen.

De elementen van integratie (betrokkene zou sinds 1998 in België verblijven, zou geïntegreerd zijn, zou werkbereidheid, zou Nederlands trachten te spreken, een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en legt getuigenverklaringen en foto's voor) en dat betrokkene naar België zou zijn gekomen als asielzoeker en zich steeds goed gedragen heeft behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2. van de wet van 15.12.1980.”

Verzoeker maakte bijkomend het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 30 juli 2014 over aan de Raad, waarin het hof de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van huwelijksvoltrekking vernietigt en voor recht zegt dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand ertoe gehouden is het aangegeven huwelijk te voltrekken, behoudens ander wettelijk beletsel.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste en enige middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In het tweede onderdeel van zijn enig middel voert verzoeker eveneens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij licht het eerste en enige middel toe als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 13.04.2011 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen: [...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd. Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de aanvraag wel degelijk ontvankelijk dient verklaard te worden.

De bestreden beslissing motiveert dat: "Het feit dat betrokkene zou gaan huwen met mevrouw I. A- H (nationaliteit Gana- R.R.xxx), een verblijfsgerechtigde vreemdelinge waarmee hij samenwoont, vormt geen buitengewone omstandigheid daar de huwelijksvoltrekking geweigerd werd door de diensdoende ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen op datum van 20.04.2010. Deze baseerde zich hiervoor op het Burgerlijk Wetboek, met name art. 167, 1ste lid, en op het advies van de procureur. Volgend commentaar van de desbetreffende ambtenaar dient hierbij opgemerkt te worden: "Uit het onderzoek blijkt dat uw huwelijk niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen de partners, maar op het verwerven van een verblijfsvergunning".

Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep, doch dit beroep werd bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 17.10.2011 ongegrond verklaard."

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat DVZ zich baseert op feiten die in feite en in rechte niet aanvaardbaar zijn. Dat hierdoor de materiële motiveringsplicht geschonden is! Immers de materiële motivering rust op de gronden van de beslissing. De materiële motiveringplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn!

De bestreden beslissing vermeldt weliswaar dat betrokkene in beroep ging tegen de beslissing van de Ambtenaar van de burgerlijke stand en deze bij vonnis van Rechtbank van Eerste Aanleg ongegrond werd verklaard doch niet dat verzoeker in beroep is gegaan tegen het vonnis bij het Hof van Beroep te Antwerpen. Dat DVZ zich baseert op de feiten die in het administratief dossier aanwezig zijn. Dit betekent dat er ook rekening dient gehouden worden met het beroep die werd ingesteld door verzoeker. Dit zijn dus concrete feitelijke gegevens waar DVZ weet van diende te hebben. Dat dit betekent dat DVZ onzorgvuldig is geweest en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

DVZ heeft het administratief dossier geraadpleegd. Men wist dat er reeds een vonnis was. Dit betekent dus dat dvz diende te weten dat verzoeker in beroep is gegaan tegen deze beslissing.

Zolang er geen uitspraak is gedaan in deze zaak heeft verzoeker nog altijd de mogelijkheid om in de toekomst te huwen met mevrouw IAH.

Dat de motieven van bestreden beslissing in feite en in rechte niet aanvaardbaar zijn !!

Verder stelt Dvz dat "Wat de vermeende schending van artikel 8 evrm betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familierelaties maar enkel een eventuele tijdelijke

verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat er bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst wel degelijk een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel ontstaat.

Namelijk het feit verzoeker al geruime tijd een relatie heeft met mevrouw welke niet betwist wordt. Dat ze al geruime tijd samenwonen en een feitelijk gezin vormen. Dit wordt eveneens betwist door DVZ.

Het feit dat mevrouw werkt, een inkomen heeft en instaat voor het gezin wordt eveneens betwist. Hoe kan dvz dan verwachten dat dit gezin uit elkaar wordt gehaald? Immers:

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Ook niet-huwelijkse relaties tussen man en vrouw kunnen onder het begrip gezinsleven vallen, als er 'de facto' gezinsleven is. 'De facto' gezinsleven houdt in dat er feitelijk sprake is van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden. Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling in casu zwaarder doorwegen. Dat indien hij moet terugkeren naar Ghana om aldaar een visumaanvraag in te dienen gescheiden zal worden van zijn partner. Dit betekent dat zij voor een zeer lange periode zullen gescheiden worden. DVZ kan niet verwachten dat mevrouw terugkeert naar Ghana samen met verzoeker. Immers haar inkomen zal ook wegvallen en zal zij niet meer kunnen instaan voor het gezin.

Op grond van de uitspraak van het Europees Hof: Rees v. The United Kingdom, moet er een 'fair balance'-toets worden gedaan om te bepalen of er een positieve verplichting is voor de staat.

De 'fair balance'-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken, om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Er kan dan ook vastgesteld worden dat dvz niet zorgvuldig is geweest en hierbij artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

Dat de beslissing dan ook niet voldoende gemotiveerd is!! Dat er hier geen belangenafweging is gemaakt! !

De bestreden beslissing is een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en hij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien. De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel."

De in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, m.n. artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het feit dat de aangehaalde elementen volgens verweerder geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen via de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Verweerder verduidelijkt dat niet langer een beroep kan worden gedaan op de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Hij meent dat de huwelijkswens van verzoeker geen buitengewone omstandigheid vormt omdat de ambtenaar van de burgerlijke stand na negatief advies van de procureur het huwelijk weigerde te voltrekken. Ook op de door verzoeker aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM wordt door verweerder ingegaan en hij verduidelijkt waarom de elementen van integratie enkel in de fase ten gronde worden behandeld.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat de motiveringsplicht zoals verwoord in de wet van 29 juli 1991 ook zou geschonden zijn daar de bestreden beslissing wordt gemotiveerd "aan de hand van de instructie van 19 juli 2009 die door de Raad van State vernietigd is". De Raad kan enkel vaststellen dat verweerder geheel terecht in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat daar waar verzoeker zich bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf nog op de vernietigde instructie heeft gebaseerd, dit niet dienstig kan daar de instructie niet meer van toepassing is. Hieruit kan op geen enkele wijze een ongeoorloofde toepassing van de vernietigde instructie gelezen worden.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aanvaard.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

[...].

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van

elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” in artikel 9bis van de vreemdelingenwet strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State betreffen omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag en kunnen zij derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007).

Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en strijdig met artikel 9bis van de vreemdelingenwet omdat verweerder zich zou gebaseerd hebben op feiten die in feite en in rechte niet aanvaardbaar zijn. Verzoeker wijst er op dat de bestreden beslissing stilzwijgend is met

betrekking tot het feit dat verzoeker in beroep is gegaan tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg waarbij zijn beroep ongegrond werd verklaard tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand die het huwelijk weigerde te voltrekken. Hij meent hierin tegelijk een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel te ontwaren omdat volgens hem verweerder van dit beroep op de hoogte had moeten zijn. Hij stipt aan dat zolang er geen uitspraak is van het hof van beroep te Antwerpen, het huwelijk tussen hem en mevrouw I.A.H. nog steeds mogelijk is.

De Raad meent dat verweerder in de bestreden beslissing terecht kan stellen dat het feit dat verzoeker wenst te huwen met mevrouw I.A.H., een verblijfsgerechtigde vreemdeling waarmee hij samenwoont, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Het feit dat de bestreden beslissing geen melding maakt van het beroep dat werd ingediend bij het hof van beroep te Antwerpen maakt op zich de motivering van de bestreden beslissing niet onafdoende. Evenmin kan hierin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden ontwaard. Dit omdat het feit of verzoeker al dan niet zijn huwelijk kan voltrekken, op zich van geen betekenis is voor de vraag of verzoeker zich in de mogelijkheid bevindt om de gewone procedure te volgen en diens aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Verzoeker lijkt ervan uit te gaan dat het hebben van een hangend beroep tegen het vonnis dat de weigering tot huwelijkvoltrekking bevestigt, een soort van schorsende werking moet hebben in het kader van een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de ontvankelijkheidsfase of dat hieromtrent minstens formeel zou moeten gemotiveerd worden. De Raad kan dit standpunt geenszins volgen, daar ook in de situatie waarin een persoon gehuwd is met een verblijfsgemachtigde vreemdeling, dit nog steeds als geen buitengewone omstandigheid zou kunnen geïnterpreteerd worden door verweerder daar men nog steeds niet staat voor een situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. die door de Raad van State als voorbeelden van buitengewone omstandigheden worden aangemerkt. Het feit gehuwd te zijn of niet met een verblijfsgemachtigde vreemdeling is veeleer een element van integratie zodat verweerder terecht kan stellen dat die getuigenverklaringen en foto's, als elementen van integratie tot de gegrondheid van de aanvraag behoren.

Ten overvloede stipt de Raad aan dat indien blijkt uit het arrest van het hof van beroep van 30 juli 2014 dat hoogstwaarschijnlijk het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw I.A.H. zich zal kunnen voltrekken, andere procedures voorzien in de vreemdelingenwet meer aangewezen zijn om de gezinshereniging te verwezenlijken.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aanvaard.

In zijn tweede onderdeel van zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stipt aan dat hij al geruime tijd een relatie heeft met mevrouw I.A.H. en daarmee een feitelijk gezin vormt. Hij wijst er op dat mevrouw een inkomen heeft en instaat voor het gezin. Artikel 8 van het EVRM impliceert een belangenafweging (fair balance toets) of proportionaliteitstoets die volgens verzoeker enerzijds niet werd gemaakt door verweerder en anderzijds in het voordeel van zijn belangen had moeten doorwegen. Hij meent dat het indienen van een aanvraag in Ghana tot gevolg heeft dat hij voor lange tijd zal gescheiden worden van zijn partner en dat verweerder niet kan verwachten dat mevrouw I.A.H. hem zou vergezellen, daar haar inkomen zal wegvallen en bijgevolg niet meer voor haar gezin zou kunnen instaan.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat relaties niet noodzakelijk moeten zijn gebaseerd op het huwelijk doch

eveneens een "de facto-vorm" kunnen aannemen. *In casu* blijkt dat het gezinsleven niet langer in vraag kan worden gesteld in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker valt derhalve binnen het toepassingsgebied van het in artikel 8, eerste lid van het EVRM beschermde recht op gezinsleven. Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Artikel 8 van het EVRM is immers geen absoluut recht, een inmenging van de overheid is mogelijk onder de voorwaarde van de legaliteitstoets, de legitimiteitstoets en de proportionaliteitstoets.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimiteitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Wat de derde voorwaarde (de proportionaliteitstoets) betreft, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken, doch houdt enkel in dat de aangehaalde situatie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die hem vrijstelt om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit zijn land van herkomst, in te dienen (RvS 12 oktober 2005, nr. 150.122). Het vervullen van de formaliteiten bij de diplomatieke post in het buitenland verplicht verzoeker niet noodzakelijk om lang te verblijven in het land waar de post gevestigd is, maar houdt enkel in dat hij zich tijdelijk naar die plaats dient te begeven voor het vervullen van de nodige formaliteiten. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven.

De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij beweert dat er geen belangenafweging zou gemaakt zijn in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verweerder motiveert *in casu* heel duidelijk omtrent het proportionaliteitsgehalte waar hij aanstipt dat "*Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.*" Verzoeker kan dus niet ernstig aanvoeren dat geen belangenafweging is gemaakt, te meer daar hij zelf aanvecht dat er geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou ontstaan doordat zij ofwel van elkaar langdurig zouden gescheiden worden ofwel dat mevrouw, indien ze verzoeker zou moeten vergezellen, haar werk zou verliezen.

De Raad meent echter dat verzoeker niet aantoont dat de terugkeer voor het vervullen van de nodige formaliteiten per definitie langdurig van aard zou zijn. Bijgevolg houdt deze vereiste op zich geen verbreking van de gezinscel in, noch is aangetoond dat mevrouw I.A.H, die eveneens van Ghanese nationaliteit is, niet in de mogelijkheid zou zijn werk te vinden in het land waar de nodige formaliteiten moeten worden verricht, mochten deze toch meer tijd in beslag nemen.

Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen disproportionele inmenging of aantasting in het privé- of familieleven van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk.

Waar verzoeker ook nog een schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, moet de Raad vaststellen dat hij op generlei wijze toelicht op welke manier de bestreden beslissing het aangevoerde beginsel van behoorlijk bestuur schendt, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU